

plaça major

ORIOI JUNQUERAS I VIES

El model de caixes

El model de caixes català ha estat molt positiu per al país, entre altres raons perquè la seva multiplicat ha permès una presència capil·lar al territori, que ha generat llocs de treball qualificats a moltes comarques i ha facilitat una comunicació fluida amb el teixit industrial. Ara, però, les caixes catalanes es troben en una situació financera complexa, i podrien acabar en mans de l'Estat espanyol. Malauradament, el sistema creditici català també ha estat un dels responsables de la bombolla financera i immobiliària. I ara en paga un preu tan elevat que, en alguns casos, pot ser excessiu. En concret, les caixes catalanes suporten una gran morositat a causa de préstecs hipotecaris a promotors. A finals del 2008, a l'Estat espanyol hi havia al voltant de 318.000 milions d'euros de préstecs a promotors i 152.000 milions d'euros a constructors. Potser per aquesta raó, la previsió del FROB (Fons de Reestructuració Ordenada Bancària) és destinar un fons de 99.000 milions d'euros en forma de participacions preferents.

S'intenta liquidar el sistema financer català

En un primer moment de la crisi internacional, semblava que el sistema financer català estava força sanejat perquè no havia entrat en el negoci de les *subprimés* i altres actius tòxics. Entre altres raons perquè el negoci immobiliari a casa nostra havia estat prou suculent. Posteriorment, però, mentre molts bancs estrangers assumien un aspre procés correctiu, les nostres caixes han seguit un camí invers en quedar cada vegada més atrapades per les conseqüències de l'esclat de la bombolla immobiliària. I, tal vegada, una de les qüestions més preocupants és que el govern espanyol està aprofitant la situació per intentar liquidar el sistema financer català, tot afeblint la capacitat de prendre decisions des del nostre àmbit nacional. Així, a través del FROB, les autoritats estan forçant un seguit de fusions que, en lloc de sanjar algunes caixes, poden estendre la malaltia fins i tot a algunes que gaudeixen de bona salut. I el fet que les ajudes públiques –en forma de participacions preferents– s'hagin de retornar en cinc anys i a un tipus d'interès del 7,75%, pot deixar les nostres caixes en mans del govern espanyol. Segurament és des d'aquesta perspectiva que cal entendre l'incert de Caixa de Girona de quedar-se al marge dels processos de fusió. Pel que fa a Caixa de Catalunya, que ocupa una posició central en aquest escenari i que està molt vinculada a la Diputació de Barcelona, caldria preguntar quina és la responsabilitat de l'actual president, Narcís Serra, i dels dos darrers expresidents, José Montilla i Celestino Corbacho. ¿És possible que aquests noms expliquin bona part del silenci que envolta l'acceptació de les condicions imposades pel govern espanyol?